

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre 1 frt 25 kr.
Félévre 2 „ 50 „
Egész évre 5 „

Megjelenik minden szerdán
és szombaton

Egyes szám ára 7 kr.

Hirdetéseket felvesz s rendkívüli
olcsó áron közel a kiadóhivatal.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-u. 45. sz.

a Gedeon és Társa nyom-
dája. Ide küldendők a lap
szellemi részét illető köz-
lemények, valamint az
előfizetés díjak, hirde-
tések, nyilatkozatok és rek-
lamációk.

POLITIKAI LAP. A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Egyes példányok Falkenstein S. dohánytözsdejében, Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és Heszi Jenő fűszerkereskedésében Groszman J. antiquar-tízletében kaphatók

A jelen sötét boruján áttör elenyész-
hetlen dicsfényével a magyar nemzet
történelmének legdicsőbb napja s egy-
szersmind a magyar demokráciának ma-
gasztos születés-napja. Fájdalom, éven-
ként csakis évfordulóján emlékszünk meg
1848. márczius 15-éről, azután az év
többi napján nem gondolunk az e nap
folytán nemzetünkre hárult hazafiui kö-
telességekre.

Most es akkor! Mintha nem is abban
az országban élnénk már, melyben 1848
végbement, — mintha nem az akkori
nemzedék, hanem egy egész idegen, fásult,
a 48—49. eseményeitől nem is érdekelt
nép fia lennénk! Az 1848-iki nemzedék
szívének minden dobbanásával, lelkének
legbensőbb rezdülésével érezte azt, hogy
Magyarország jövője, a magyar nemzet
nagysága elválaszthatatlan a közélet demok-
ratikus átalakulásától és a szabadelvű
haladás követelésétől. Ez az erős, min-
den más törekvés fölött uralkodó érzés
szülte meg ama idők rendkívüli, hősiesen
önfeláldozó szellemét. És hősiesen nagy
volt a kiváltságolt nemes osztály is, mely
önként, lelkesedéssel osztotta meg a köz-
néppel jogait és áldozott föl nagy, igen
nagy anyagi előnyöket, hogy az *egységes*
magyar nemzetet megteremthesse. És
hősiesen nagy volt a köznép, a misera
plebs contribuens, mely alighogy kilépett
a legnagyobb elnyomatás sötét éjjeléből,
csodálatraméltó odaadással szállott véres
csatákra a haza függetlenségeért.

Vannak még számosan közülünk, kik
saját szemekkel látták eme nagy napok
dicsőségét és akik megmérhetik a *kül-
önbséget*, mely az akkori nemzedék nem-
zeti eszményei és a mi korunk ugyne-
vezett „nemzeti vívmányai“ között léte-
zik. . . . Oh, de ha ama halhatatlan
hősök térnének vissza közénk, kik a nem-
zeti szellem nagyszerű föllendülésétől
ragadtatva hullottak el a legdicsősége-
sebb csatamezőkön: milyen álmélkodó
szemeket meresztenének mi reánk! . . .
Nem az volna legfájdalmasabb csaló-
dásuk, hogy a dicső szabadságharc,
melynek részesei voltak, gyászos véget
ért és az ő önfeláldozó küzdelmük nem
szabadította föl a hazát az idegen ha-

talom elnyomása alól. De inkább az,
hogy leghőbb eszményeik, legszentebb
törekvéseik micsoda teljesen *eltorzított*
alakot nyertek fennálló „alkotmányos“
intézményeinkben és a *jelenlegi* nemze-
dek közszellemében! Valjon mit monda-
nának ezekről az utódokról, kik most
ama nagyok hivatásának örökösiként
állanak szemünk előtt?!

Ah, mit mondanának ahhoz, ha lát-
nák, hogy a nemzet enyészhetlen füg-
getlenségi vágyának *teljes* beteljesültéül,
a százados küzdelmeknek sikeres *befeje-
zéseül* kívánják tekinteni az olyan *provin-
ciális alkotmányosságot*, mely a nem-
zet legfőbb javait *idegen* hatalmak ren-
delkezésének szolgáltatja ki — és ha
látnák, hogy *ezt* a történelmi *lemondást*
közel három évtized óta változhatlanok-
nak hirdetett törvények és erőszakos,
mandátumaikat megvásárolt parlamenti
többségek segítségével valósággal a nem-
zeti élet *alapjává* is tették? . . .

Mit mondanának ahhoz, ha látnák,
hogy udvari szolgálalkú miniszterek
mindenkor a nemzeti törekvések, nem-
zeti szent emlékek és törekvések s egy-
általában a népjogok halálos ellenségei-
ként viselkednek, s főleg most az örökké
gyászos emlékekben maradó Bánffy-
uralom alatt harcot indítanak a nemzeti
szabadság, az 1848-ki márczius tizen-
ötödikének összes vívmányai ellen?!

Bizony, ha ezeket a jelenséget kel-
lene küzdelmeik *végső* eredményének
fölismerniök, velünk együtt kétségbees-
nének az örök nemzeti eszmények igaz-
ságán is. . . . De azért a márczius
15-ki emlékek tanúsága beragyog foly-
ton a népmilliók lelkületébe és vannak
még hazafiak, kik a 48-ki elődök igaz
utódai, ama nap szellemének valódi
képviselői, kik hivatal, rendjel és kü-
lönböző sápert nem aljasodnak a ha-
zaellenes hatalom talpnyaló szolgálivá. . .
Vajha mielőbb elérnök, hogy a nemzet
és törvényhozásunk többségéről is el-
mondhatnók ezt, s hogy méltó utódai
1848. márczius tizenötödike nagy szel-
lemeinek! . . .

A mi ünnepünk.

Márczius 15-ike Miskolczon.

A szabadsajtó kivivásának emlékünne-
pét a szokott kegyelettel ülte meg Miskolcz városa.
Márczius 15-ike a magyar szabadság szüle-
tésének dicső napja. Sohasem halványuló,
arany betűkkel van e nagy nap hazánk tör-

ténetébe bevésve, de ott van minden magyar
ember szívébe, ott van az egész nemzet ön-
tudatában.

A törvényhozás is nemzeti ünneppé avatta.
Szerte ez egész országban, mindenütt, palo-
tákbán és kunyhókban egyaránt, az Alföld
végtelen rónaságain és a havasok között,
mindenütt ünnep ez a nap. Tudja, érzi azt
minden magyar ember, mert ezen a napon
született meg a magyar szabadság.

Örömmel látjuk, hogy az ünnepek mind
nagyobb tért foglalnak a templomokban és
iskolákban. Itt is van legméltóbb helye oly
ünnepeknek, mely a szabadság megszületését
glorifikálja.

Hálaadó istentisztelet.

A szabadsajtó évfordulójának alkalmából
tegnap délelőtt 9 és fél órakor a Kossuth-
utcai ev. ref. új templomban hálaadó isteni-
tisztelet volt. A templom hajója színültig
megtelt hazafias közönséggel, mely az isteni-
tisztelet megelőzőleg a „Hymnus“-t énekelte
el orgonakisérettel. Majd Tóth Dániel
esperes-lelkész lépett a szószékre és nagysza-
básu emlékbeszédet tartott. Ennek végeztével
a gyülekezet a „Szózat“-ot énekelte el, mire
a lélekemelő ünnepély véget ért.

A „Kazinczy-önképzőkör“ diszülése.

1848. márczius Idusának 49-ik évfordulója
alkalmából az ev. ref. főgymn. kepelében
fennálló „Kazinczy-önképzőkör“ is lélekemelő
s magasztos ünnepélyt rendezett, akkor, mi-
dön vasárnap reggel 8 órakor diszülésben
méltatta e nagy nap jelentőségét. Pont 8 óra-
kor teljesen megtöltötte az egybegyült lelkes
ifjuság a gymnázium nagytermét, hol az if-
jusági dalkör a „Hymnus“-t énekelte el első
sorban Tóth Ferencz karnagy vezetése mellett.
Majd a tárgysorozatára terve át az ifjuság,
először Prokób Béla VIII. o. t. szavalta el
nagy éljenzés kíséretében Petőfi „Talpra ma-
gyarjád.“ A nagy hatást keltett szavallatot
Flesch Herman VIII. o. t. szépen kidolgo-
zott eszme-dús emlékbeszéde követte, melyben
szép szavakkal vázolta az egybegyült ifjuság
előtt a magyar nemzet ujjászületésének leg-
szentebb ünnepét: a márczius 15-ét. A ki-
váló beszédet követő lelkes éljenzés után
Grünfeld József VIII. és Krémer Ármán VIII.
o. tanulók hazafias darabokat szavalltak. Majd
dr. Kovács Gábor igazgató a Kazinczy-körnek
elnöke lépett az emelvényre, s igazán magasztos,
lelkésítő beszédben intette továbbra is
az ifjuságot, hogy sohase feledkezzenek meg
Magyarország ezen legszentebb ünnepéről s
hazaszeretetre buzdítva az ifjuságot, zugó
éljen zárta be az emelkedett szellemű szép
beszédet. Az ülést az énekar „Szózata“
zárta be.

A kereskedelmi és polgári iskola ünnepélye.

A miskolczi felső kereskedelmi, női keres-
kedelmi tanfolyam, polgári fiu- és leányisko-
lákban is lelkesen megünnepelték e nevezet-
es napot. Délelőtt 9 órakor az intézet ta-
nári kara és növendékei egybegyültek a torna-
teremben, hol elébb az ifjusági ének-
és zenekar a „Hymnus“-t énekelte el, majd
Kovács Lajos tanár emelkedett szellemű emlék-

beszédet tartott, **Feldman** Miksa, **Dorn** Jenő és **Lebovics** Menyhért pedig hazafias szavaltokat adtak elő. A szép ünnepélyt a „Szózat“-tal fejezték be.

A „tanügyi kör ünnepe.“

A „Tanügyi kör“ márcziusi ünnepélye hétfőn délután zajlott le a „Korona“ dísztermében, mely alig volt képes befogadni a közönséget. A lélekemelő és magasztos ünnepélyen ott volt városunk közönsége rang- és vallásfelekezeti különbség nélkül s így ezt a nagyszabású ünnepélyt valóban a polgárság ünnepeinek nevezhetjük. Az ünnepélyt koszorus daláregyletünk nyitotta meg az „Ébresztő“-vel, melyet tüzzel, hévvel és lelkesedéssel adott elő. Majd **Csik** Dániel ev. ref. főgymnasiumi vallástanár tartotta meg magas irodalmi színvonalon álló alkalmi beszédét, melyet következőkben adunk egész terjedelmében:

Mélyen tisztelt ünneplő közönség!

Miért a dal az ajkamon . . . örömsugár az arcokon? Miért e fényes ünnepély?? Azért, mert a magyar nemzeti géniusz szárnyainak suhogása, mint „sebesen zúgó szélnek zendülése“, megérinté szíveinket! És mi egybesereglettünk: megünnepelni e napot, márczius idusát!

Büszke öröm tölti el szívemet, látva paradicsomvármegyénkné szíve, — Miskolc városára részéről ezt a nemes felbuzdulást, mely a mai eszményromboló világban kétszeresen nagyjelentőségű s szinte eseményszámba megy! De másrésztől aggodalom fog el annál a kérdésnél: vajjon az én fogyatékos erőm képes lesz-e halványan is tolmácsolni azokat az ünnepélyes érzelmeket, melyek ezen drága nappal kapcsolatban szíveinket dobogtatják?! Legyőzöm mégis aggodalmamat, mert úgy vagyok meggyőződve, hogy nem illik a mai naphoz semmi kislelkűség. Hiszen van egy vezérlő csillagom, melytől oszlik a kétség, bátran éled a remény és Sionná szilárdul az ingadozó hit, ez pedig nem más, mint az a tüneményes korszak, melynek történeti czimlapja: 1848. márczius 15.

Légy üdvözölve általam te drága nap, egy „jobb kor“ hajnalcillaga! Fényed daczol az időnek mindent pusztító kezével. Ragyogásod áthat multon és jövődön. Be vagy te már írva minden magyar szívbe s örökké élsz abban, mint nemzeti ünnep, ha országos törvény nem szólna is rólad. Hiszen neked kö-

szönhetjük második megváltásunkat, neked azt a nemzeti evangéliumot, hogy a szabadság, egyenlőség és testvériség szent igéi magyar hazánkban is testet öltöttek! Drága talizmánja, örök büszkesége vagy te a magyarnak. Töled számítja éveit az új Magyarország! Leborulok nagyságod előtt, óh nagy idők s nagy emberek kora, mert „ha a napfénybe mártanám is ecsetem: fenséges voltodnak árnyékát sem festhetem!“

* * *

Azt azonban érzem, tudom, hogy sokáig vártunk reád és a várakozás felette terhes volt. Világosság fiaivá teremtettünk . . . és mi setétségben éltünk évszázadokon át. Nem is élet volt az, de kínos vergődés! Szabadságra hívtunk el isteni bölcsesség által és mi a szolgaság jármát hordtuk vállainkon — feledve a belénk öltött isteni erőket, feledve emberi méltóságunkat. Pedig oly nagy előszeretettel nevezzük magunkat a teremtettség koronáinak, Isten képmásainak! De eljött az idők teljessége! Megszólalt a magyarok Istene: „Legyen világosság!“ és lett világosság. A dermedt telet mosolygó tavasz váltá fel. 1848. február havában megmozdult a föld, kiűtött Párisban a forradalom!

Ennek hire mintegy villámszokra futott végig a népek idegein — megborzongatva egész Európa testét. Németország egyik végétől a másikig hullámozott. Csehország fenyegetőzött — Lombard-Velence követelt. Bécs talpra állt, Magyarország öntudatra ébredt. A pozsonyi országgyűlésen 1848. márcz. 3-ik napján Kossuth Lajos ajkán fölhangozik a panasz: „Mi rajtunk egy föjtő gőznek nehéz átka ül. A bécsi rendszer csontkamarájából dermesztő szél fú ránk, mely idegeinket megmerevíti s lelkünk röptére zibbasztólag hat.“ Beszéde végén indítványozza, hogy az alkotmányos reformok megvalósítása tárgyában felirat intéztessék a királyhoz. Ez képezi mintegy prologját a bekövetkezett szabadságharcz drámájának, ez adta meg a halálos dőfést a régi rendszernek!

Nyomban megváltozik minden. A nemzet képviselője impozáns akaraterővel lép fel — igazolvár ezzel is, hogy minél nagyobb a setétség, annál inkább vágyunk világosság után. A pozsonyi diaetáról küldöttség megy Bécsbe, a király elébe. Pesten népgyűlést tartanak s a szabad polgárok szabad gyűlekezete tomboló lelkesedéssel fogadja a 12 pontot, mint a nem-

zet elodázhatatlan kívánságait. Rejtegetett vágyak, szunnyadó remények napfényre kerülnek. S míg hazánkban mindenki vár, hisz, remél és imádkozik, az alatt Bécs polgársága elüzi Metternichet, barrikádokat emel és fegyverkeznek. E hír — mint futó tűz — terjed el a fővárosban, sebesebb dobogásba ejtven a szíveket. Semmi kétség többé, hogy a pozsonyi küldöttség fényes sikerrel tér vissza. Es úgy is volt! A koronás király teljesíté a nemzetnek kívánságait. Egymást érték a nagy alkotások: a magyar parlamentárizmus, a független felelős magyar minisztérium, a nemesi kiváltságok eltörlése, a rendiség megszüntetése a jobbágyság felszabadítása, a közteherviselés, a sajtószabadság, a jog-egyenlőség, az erdélyi unió s megalakul szépen az új Magyarország!

Feledve lett mindjárt három század buja és bánata. Az örömittas nemzet a szeretet rózsaláncaival övezte a királyt. Maga Kossuth így felelt a reformokat szentesítő leiratra: „Ha a nemzetben van elég erő valóságga érlelni azt, a mit a papiroson bir, tartsa meg az erőnek azon nemes mérsékletét, melyben fekszik a szabadság diadala.“

M. t. k.! Történelmünknek sok fényes lapja van — hála érte a magyarok Istenének — de — szerintem — az a legfényesebb, melyre ez a második honalapítás van aranybetűkkel jegyezve s melynek örökérvényű dátuma: 1848. márczius 15. Vannak nemzeti hőseink, kik hálára kötelezték maguk iránt az utókort nemzedékről nemzedékre, de ha volna Pantheonunk, hol a classikus népek félisteneiknek adtak lakhelyet, úgy az első helyre ebben is 48 hőseit tenném. Mert valóban félistenek voltak ők is. Maga gróf Széchenyi István így jellemzi őket: „Bátrabbak, merészebbek, kikkel magasabb láthatatlan hatalmak látszanak szorosabb szövetségben lenni, rövid napok alatt oly alapra fektették hazánk jövődjét, melyet — tisztelet, becsület — de igazság is — velem együtt mi hangyamunkások tán soha vagy csak generációk után lettünk volna képesek megalakítani!“

Igen, ők bátrak és merészek voltak, nem önmagukért, hanem a nemzetért, nem lefelé, de fölfelé. Az ő honszerelmük nem önző számítás, hanem önfeláldozás volt. Az ő kebelükben a hősiség azon tiszteletreméltó neme lakott, mely előtt szentebb a haza és becsület, mint maga az élet, a bátorság azon nemes

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

A szabadság fája.

— Márczius 15. —

Magyarok reménye, bérczek koronája,
Tavasznak virága, szabadságnak fája,
Ezer esztendőnek büszke vértanuja:
Oltárodhoz jöttünk megszületni újra!

Messze földről jöttél, mégis megmaradtál,
Idegenbe estél, mégis megfogantál,
Villámok sujtottak, össze mégse dőltél.
Tépdesték ágaid, mégis egyre nőttél.

Hej! rengeteg is volt életednek ára,
Mennyi nemes vér folyt hantjaid porára!
Hány ezer fiadat hívtad áldozatra,
Hány volt, a ki érted éltét is odadta? . . .

Lelkünkön az ihlet lebegtetni szárnyát,
Mesébe se leljük szépségednek párját, —
Néma csodálatunk mintha ima lenne:
Szent, szent ez a föld és te is az vagy benne!

Ó ha nem te hívnál sátorodba minket,
Kik közé a balsors annyi vizsályt hintett, —
Magyarok istene velünk ha nem volna:
Elpusztultunk volna, kiszáradtál volna!

De érti sóhajunk és újjá teremt Ó! . . .
Nézzétek, hogyan száll égből le a nemtő,
Lehunnya szemét és köny hull ki belőle
Jeltelen sirdombra, csendes temetőre . . .

Azután föleszmél, erős fogadást hall,
Elszántság és erő fog kezet egymással,
Népének a vér már arczába szökellő — —
Bontsd, bontsd lobogóját, márcziusi szellő!

A mit ők akartak, azt akarjuk mink is,
A miért ők haltak, érte halunk mink is!
Hirdesd a világnak: nem feledtük el mi,
Azzal az esküvel fogunk ünnepelni!

Rázd meg azt a fát, hogy egy-egy kis virágját
Kebelükre tűzve gyermekid imádják,
S örökségül hagyják késő nemzedéknek,
Boldog apák, kik ily szent ünnepet értek!

Rázd meg azt a fát, hogy leveleit szedve
Koszorut fonhassunk bús emlékezetre,
Bús emlékezetre, népek szégyenére:
Rodostó partjára, Arad sirkövére . . .

Ó ha az a nagy nap újra fényesen kel,
Mi se fogunk állni összetett kezekkel:
Talpra állunk mink is, hiv a dicsőség is,
Látni, tudni, birni rég várt gyümölcsét is! . . .

Istenünk te hallod népednek imáját,
Áldjad meg, ó áldd meg szabadságunk fáját!
Ha már megtartottad annyi sok veszélyen,
Boldogabb jövőre nőjön álljon, éljen!!!

Giuseppe.

A rab szabadsága.

— Márczius 15-re. —

Már a tizedik tavasz rügyeket fakasztó
napsugara aranyozza be a hegyet, völgyet,
vadont s játszi kedvvel surran be utjában
egy magas, néma épületnek vasráccsal védett
egyik keskeny ablakán, mely mögött
bánatos arcu férfi áll. Épen tiz hosszú esz-
tendeje annak, hogy Vad Péter e sötét ház
lakója.

Szívét kö. lelkét lidércz nyomja; eszébe
jut a mult . . . Legjobb barátját, Fehér
Pistát gyilkolta meg; annak a jó barátnak
vette el életét, a ki mint gyermek vele ját-
szott a porban, a ki vele együtt kergette
a himes pillangót és a kívül közös akarattal
tanulta meg az „ABC“ titkait.

Ez a tiz év megpróbálta, megtanította
mindenre.

Ez a tiz év tiz napsugaras tavaszt hor-
dott el. Ez idő alatt még sohasem kívánko-
zott *ugy ki, mint ma, a tavasz hajnalán,*
márczius 15-én, hogy dicsérje a napot, enye-

faja, mely jobban fél a szégyentől, mint a bizonyos haláltól. „Nem tudom én melyik volt szebb, melyik dicsőbb, melyik nagyobb?” Nagyon s dicsők voltak ők mind! Említsem-e Petőfi Sándort, a szabadságharc lángelkű Tyrtausát, a ki mikor szavalja a „Talpra magyar!”, a sajtószabadság első termékét, érczes szava mint égzengés zúgott végig a tömegben, lázba ejtve a sziveket s midőn ezen sorokhoz ért: „*A magyarok istenére esküszünk, esküszünk, hogy rabok tovább nem leszünk!*” — e szavakat a sokaság mint vihar utána dörgé.

Említsem-e Jókai Mórt, az írók királyát, a ki ott a régi Pilvax kávéházban felállt egy asztalra s a 12 pontot ily szavakkal vezette be: „*Testvéreim! A pillanat, melyet élünk, komolyabb teendőkre szólít fel bennünket, Európa minden népe halad és boldogul, haladunk és boldogulunk kell nekünk is. Legyen béke, szabadság és egyetértés.*” Majd felolvastván a 12 pontot, ily szavakkal végezte beszédét: „*Es ezen jogokat követelni tartozik a nemzet, bizva önére jében és az igaz ügy Istenében!*” Bizony nagy és dicső volt az egész márcziusi fiatal-ság, Vasváry Pál, Irinyi József, Irányi Dániel, Degre Alajos, Buloyovszky Gyula, Vidacs János, Vajda János s a többiek egytől-egyig! De legnagyobb s legdicsőbb volt, — mert mindenkinek felett kitűnt — *Kossuth Lajos!*

Maga Deák Ferencz 1867-ben, tehát már akkor, midőn a két nagy férfiú útjai eltértek egymástól, egy képviselőházi beszédében ekként emlékezett meg Kossuth 48-iki szerepléséről: „*Magyarország közjogának történetében legfontosabb korszakot képez azon átalakulás, mely 1847—48-ban történt, mert e nélkül a korszak igényei s a fejlődő eszmék hatalma rég elsöpörték volna alkotmányunkat. Ezen átalakulást össze fogja kötni a történelem Kossuthnak nevével, ki azt 1848-ban megindította s ernyedetlen erélyvel keresztül vitte. Daczára a bekövetkezett szerencsétlen eseményeknek, művének ezen része fennmaradt és fenn fog maradni, míg nemzetünk él és országunk áll s ahhoz a nemzet emléke és hálája lesz mindig csatolva.*”

Tény, hogy Kossuth, kinek bölcsőjét a Demosthenesek és Cicerók ringatták, ki álmot szervezni Periklestől és Caesártól tanult, ki a titkot: hadsereget teremteni úgy-

szólván a földből, I. Napoleontól leste el, — daczára igen rövid kormányzatának — örökre biztosította nevét, szellemének hatását, műveinek jövőjét s alakjának apotheosisát itt a magyar földön. Mert valóban Isten kegyelméből való politikai hadvezér volt ő, kinek kiemelkedő személyét milliók szeme kísérte forró sejtelemmel, a ki össze tudta gyűjteni saját szívében milliók szívének vágyó dobogását s nagy elméjében milliók tervét s gondolatait. Soha ember a nép szívéhez közelebb nem fért, soha ember hivebben szeretve nem volt. Mintegy vihar, mintegy orkán úgy tört ki az ő szavára a nemzetben rejülő minden hatalom, úgy hogy bámulta a világ. A XIX. század kiválóan az ő százada. Ő hozta át népünket az új fejlődés ígért földjére. Voltak nagyjaink mellette, de egyetlen volt ő prófétáink között, a ki bűvös veszejevel fel tudta és fel merte szabadítani mindama szunnyadó erőket, melyeknek hatalmas ütközése nélkül újjászületések nem történnek a nemzetek életében. Az önfeláldozó hazaszeretnek oly költeménye ez a harez, a rajongásnak, hősiségnek, a martyriumnak oly tündöklő sorozata, mely győzött, mikor a kard kiesett kezéből s győzött, mikor halva rogyott össze!

M. t. k.! A görög mythologia szerint Prométheusz az égről ragadott le egy szikrát az istenek birtokából, hogy vele embert alkosson. S az istenekkel vívó ember sorsa a kemény szikla lón, a hová leláncolták, hogy a saskeselyű mindennap megtépesse szíve táját. A mi Kossuthunk is a Prométheusz sorsára jutott! A száműzetés sötét sziklájához maradt leláncolva s a honvágy saskeselyűje neki is mindennap feltépte szíve táját. Nem tépi már többé!! Három év óta egy szent sírhoz zárandokol a magyar nép, a Kossuth sírjához, kinél ezt a magyar földet nem szeretne jobban senki s nem fogja szeretni senki!

* * *

M. t. k.! Ma a hazaszeretet ünnepét üljük, a hazaszeretet oltárán áldozunk a magyarok Istenének. Nekem szent meggyőződés, hogy ez a mi áldozatunk csak úgy talál kedvező fogadtatásra, ha arra a sirhalomra, mely alatt a hazaszeretnek örök eszményképe, Kossuth Lajos fekszik, leteszük a hálás elismerés hervadhatlan koszorúját.

És ez nem is lehet másképp! Hiszen az ő levelei, beszédei, neve és zászlója, a dal, mely üzenetét hozza, a legenda, mely alakját arannyal szövö be, mind felújulnak ma emlékezetünkben. Az ő politikai hitvallása, a független Magyarország eszméje — hozzon bármit a jövő — nem vesztí el soha varázsát, míg magyar szív dobog. Olyan ez, mint a vallás, melyet minél jobban üldöznek, annál inkább terjed, vagy mint a szabadban tenyésző palma, melyet a légjárása mindenfelől ér s melyet minél több vihar ostromol, gyökereit annál mélyebben eresztí a földre. Ha valamikor, úgy különösen ma érezzük, hogy nekünk, kik egyedül állunk a nagy világban s nincsenek fajrokonaink, a magunk nemzeti erejét minden téren a legnagyobb tökélyre kell fejlesztenünk. Ezt pedig csak úgy érhetjük el, ha önsorsunknak magunk vagyunk s nem idegenek az urai. Ez a 48-iki első és nagy parancsolat!

M. t. k.! Jól tudom én, hogy közöttünk sokan vannak olyanok is, a kik csak a multat tisztelik a 48-iki nagy hagyományokban; vannak, a kik azt vitatják, hogy a 48 csak eszmény, mely valamikor hosszu idő múlva valósulhat meg, de nem hiszem, nem tudom elhinni, hogy magyar ember, ki ha szívét megkérdézné, kételkednék abban, hogy *nemzetünk jövőjének senki sem vethet más alapot azon kívül, mely 48-ban vettett* s hogy ez a mai nap épen arra van hivatva, hogy a 48-iki oltár örök tüze, a hazaszeretet egy szerető családdá forraszsa össze a magyarság millióit, kiket még a pártharcok és nézeteltérések távol tartanak egymástól!

„Az nem lehet, hogy annyi szív,
Hiába ontá vért
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.

Az nem lehet, hogy ész, erő
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt!

Még jönni kell, még jönni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százczrek ajakán!”

Jöhetnek ránk ezután is megpróbáltatások, jöhetnek válságos idők, de nekem szent meggyőződés, hogy a magyar nemzet, melynek egy 48-a s egy Kossuth Lajos volt — daczára a pártharcoknak — soha sem fog többé

legjen övéivel, mint a szellő a virág és fa leveleivel.

Csak egyre volna szüksége: a szabadságra, aztán gazdag, nagyon gazdag lesz; nem cseréli fel ágyát — ha a szabad ég alatt kell is nyugodnia — milliók dagadó selyem fekvőhelyeivel. S a mint elmerül a multak emlékében, fájó lelkéből sóhaj tör elő:

„Szabadság, jöjjön el a te országod.
Ámen! Ámen!”

Rontó János megrögzött gonosztevő, aki csak azért ölt meg egy egész családot, mert vért szomjuhozott, aki jóllehet már évek óta sinyli a fegyházat, a megbánásnak, a javulásnak semmi jelét sem mutatja, aki a szabadságnál többre becsüli a rabkenyereket, aki ha ajtót nyitnának előtte, csakhamar újabb bünt követne el: hahotával fogadja a vele egy zárkában levő Vad Péter panaszos sóhajtásait.

— Ugyan kényeres czimbora, talán megbánta, hogy Fehér Istvánt meggyilkolta, hogy olyan savanyu arcot vág, mintha akasztófa alá hurcolnák? — szólítja meg társát Rontó.

— Ha kend olvasott volna valamit a jöttetekről — feleli az szomoruan — ha a megbánás, a javulás iránt némi fogékonysággal bírna, ha oly szerencsétlen körülmények közt került volna a bajba, mint én: nem

csodálkoznék azon, hogy ma, midőn mindenki siet fellobogóztatni házáat, kokárdát tesz kalapja mellé, — az én szívemben is felébred a szabadság iránti vágy. Szabadságra szomjuhozom, szabadságra vágyom! . . . Lássá kend, a szabadságot a természet oltotta az emberek szívébe-lelkébe s az emberek mégis megfosztanak tőle; lássa most, mikor az országban uton, utfélen hullámszik a nép, hogy tele tüdővel szívja magába a hon szabadságtól áradó friss levegőjét s hogy a 48-as idők vívmányait őszinte lelkesedéssel dicsőítse: mi raboskodni kénytelenítettünk . . . Igaz, megvallom, én rászolgáltam; szíven találtam Fehér Pistát késemmel; megölttem, de tehetek-e róla, mikor azt hittem, hogy a feleségem után — a ki mindössze fél év óta volt hites társam — leleskedik? Tehetek-e róla, hogy a kalapja mellett találtam azt a nefejejtset, a melyiket a feleségem még menyasszony korában olyan gondosan ápol s a miről mindig emlegette, hogy ha azt a nefejejtset tövéről leszakítja s valakinek kalapjához tüzi, a sirig, de még a siron tul is szeretni fogja . . . Ott ültem a korcsma egyik sarkában — folytatja tovább — midőn nagy hetykén belépett Fehér Pista. Máskor mindig az asztalomhoz szegődött, mikor ott talált, most a vigadó legények közé ült le. Baljóslatom sugta, hogy ez az ember ludas,

mert nem merészel hozzám közeledni. Háttal felém fordulva foglalt helyet, szép pitykés, sujtásos magyar spenczerben; kipedrett bajsza alól hamis mosolyt vetett a tánczó leányokra. Kevés idő multán megfordult, mutatta, hogy észrevett s felém siet: „Kedves czimborám, Péter, te is itt vagy, alig vettelek észre, ölelj meg” — szólta. Én, a mint helyemről felkelni akarok, meglátom kalapja mellett a nefejejtset, a feleségem drága virágát. Már-már ölelésre tárom karom, de hirtelen szívemhez kapok, feledem, hogy barátom áll előttem s eszemet vesztve, kirántom szalonnaevő késemet a csizmaszárból s belé döföm. Épen a szívét találtam, Leesett . . . keveset hörgött és ott halt meg előttem. Engem mindjárt elfogtak s most itt vagyok.

— De iszen czimbora, a kend története csakugyan nagyon szomorú. Mondja meg hát csakugyan szerette a maga hites feleségét a Fehér Pista.

— Hejh! iszen ha szerette volna! ártatlan volt szegény, mint a bárány — itt már töredezett hangon folytatá. — A feleségem maga tépte le a nefejejtset s bokkrétát kötött számomra, mert épen nevem napja volt, de mert én a korcsmaiban tivornyáztam, a Fehér Pistával küldte el a virágot, mert azt hitte a jó lélek, hogy a legjobb barátom

letérni a nemzeti nagyság útjáról, soha sem fogja megtagadni történelmi önértetének su-gallatát, sohasem lehet a mult sötét szelle-meinek rabjává, ellenkezőleg: mindig dicső-séges helyet fog elfoglalni a szabadságért és haladásért küzdő nemzetek sorában. Ezt az igazságot látom én felírva arra a zászlóra, mely alá ma egybesereglettünk.

„Ha túrnunk kell még: túrni fogunk, ha várunk kell: várni fogunk, de őseink szent ha-gyományait, az utódok elidegeníthetetlen örök-ségét visszaköveteljük!”

Ezt üzeni nekünk e nemzeti ünnepnapon haló porából is Kossuth Lajos!

Éljen a magyar szabadság, éljen a haza!

A beszédet a közönség lelkesen fogadta. Az ünnepélyt a daláregylet Hubay „Talpra mag-yar“-jának bravouros eléneklésével zárta be.

A színházban.

A nevezetes nap alkalmából a színházban diszeladás volt. Előzőleg *Makó* Aida, szín-társulatunk tehetséges tagja elszavalta *Prokób* Béla „Márczius 15-ike“ című alkalmi ódáját imponáló lelkesedéssel és hévvel.

A szavalat elhangzása után a fiatal szerzőt többször a lámpák elé hívták.

A polgárok mulatsága.

A nemzeti nagy ünnepnapot a Korona-szálló földszinti termében tartott társas-estély zárta be. Az estélyen a *polgári dalos-egylet* *Tóth* Ferencz karnagy vezetése mellett és a *vasúti dalkör* *Ruttkay* Menyhért karnagy ve-zetése mellett hazafias dalokat énekeltek. Mind a két dalárda szépen, szabatosan és lelkesedéssel énekelt s az a rengeteg közönség, mely csaknem egymás háttára szorult, mindenik da-rabot falrengető éljenzéssel és tapsal fogadta. Legnagyobb hatást azonban a *Szabadság-dal* keltette, melyet a két dalárda együtt, sőt még a dalár-egyletnek (uri dalárda) néhány jelen-lévő tagjával kiegészítve — adott elő. Het-ven-nyolcvan dalárdista ajkáról csakugy hőm-pölygött a fonséges dallam. Nagyon természetes, hogy a közönség kívánságára meg kellett ismét-elnők. A dalár-egylet kvartettje s a két dalárdának egymást felváltó éneke folytonos lelkesedésben tartotta a közönséget, mely csak éjjel után egy igen kellemesen eltöltött est emlékével oszlott szét.

utján, a nefelejcseszel való kedveskedéssel rábir a hazamenetelre . . . Hjah az az ital, az az átkozott ital! . . .

— Bizony Isten megrikatott kend, cim-bora, pedig megvallom, inkább a kötelet érdemeltem volna meg ocsmány bűnömért, mint az örökös fegyházat, mégis érzem, hogy kendnek igaza van, mikor szabadság után áhítózik. Eddig nem törődtem a világgal, a tömlöcz falait egykedvűen néztem, gyönyör-ködtem a pók szövéseiben, de most már hi-zsem, hogy én is meg tudnék javulni.

Néma csendben telt el egy félóra, mi-alatt a két fegyencz szemei az igazi bánat könyeiben fürödtek s rabruháik szegélyei alig voltak elegendők felszáritani könyeiknek árját. De im halk moraj érinti füleiket, mely mindig erősebbé válik . . . A Rákóczi in-duló lelkesítő dala . . . éljen a haza . . . éljen a magyar! kiáltások vegyülnek a légbe.

A siró arczok felvidulnak, — mintegy átszellemlenek. — A fegyenczek szívébe megnyugvás, csüggedés helyett remény száll.

Márczius 15-ike van. Az ünneplő, ujjongó néppel, melyet ugyan nem láthatnak, együtt éreznek ők is s az ablak vasrostélyaiba ka-paszzkodván, képzeletük a multba merül, Vad Péter, a ki a históriának erről a ré-széről több ismerettel birt társánál, a desz-

Diós-Győrött.

A diósgyőri ág. h. ev. egyház ének- és dal-köre f. márczius hó 14-én vasárnap este tartotta meg márczius idusának emlékűnnepét.

Az ünneplő közönség, — melyet az egész napon át sűrűn szitáló eső sem volt képes visszariasztani az ünnepélyen való részvé-teltől — este 7 órára már egészen b töl-tötte a szépen díszített helyiséget.

Az ünnepély sorrendjét *Ridárcsik* József nyitotta meg hévvel, lelkesedést keltő sza-valatával adván elő Illyés Bálintnak „Már-czius 15-én“ című alkalmi költeményét. Erre a női-kar énekelte el az „Élj őseink hazája“ kezdetű dalt.

Majd *Szűcs* István II-od jegyző tartotta ünnepi beszédét, utána pedig *Horváth* Géza szavaltta el hatást keltő saját szerzeményű: „A hazáról“ című költeményét.

Most a vegyes kar énekelte el a „Szóza-tot,“ remek előadásával ragadva tapsra a lelkes közönséget.

Ezután *Horváth* Géza következett, ki Tompa Mihály „Diós-Győr“ című költeményét ol-vasta fel.

Majd két népdal: az „Erdő-erdő“ és „Ez a kis lány azt hiszi“ — következett, előadva a férfi-kar által oly módon, hogy meg kellett ismételni.

Ezután *Vörösmarty* M. „Szép Ilonká“-ját szavaltta el *Klaj* Eszter, *Komáromi* Boriska és *Rabécsi* Juliska, mire ismét a női kar dalolta el az „Epedés“ című dalt.

Még *Szabó* Lajos derítette kedvre a közönséget, ügyesen szavalva el Tompa Mihály-nak „Az én lakásom“ című költeményét, mire záradékul ismét a férfi-kar következett, elénekelve „Járjatok be minden földet“ kez-detű indulót.

Ünnepély után táncz következett, majd éjjélkor gondos női kezek által megterített asztalhoz ült a vendégkoszorú, a midőn is a nők, élükön *Nemes* Károlyné és *Kovács* Sámuelné urhölgyekkel ellenmondást nem tűrő kedves zsarnokoskodással biztattak ben-nünket a felhalmozott eledelék pusztítására. A vacsora után újból megkezdődő táncz-nak csak a pirkadó hajnal vetett véget. Elis-merés illeti meg *Nemes* Károly és *Kovács* Sámuel urakat, kiknek buzgó törekvésük folytán ily szép ünnepély volt városunkban tartható.

kákból alkotott kezdetleges ágyra felugrik s szavalja:

„Talpra magyar, hí a haza,
Itt az idő: most, vagy soha!
Rabok legyünk, vagy szabadok . . .“

E pillanatban belép a fegyházör s fatálon behoz két darab fekete kenyeret s megmordul:

„Javithatlan, gonosz ivadékok, ti még a fegyházban is lázítani mertek, még szabad-ságról álmodoztok; ime itt a kenyerek, ma büntetésből egyebet nem esztek!!“

Vad Péter Rontó János átveszik a száraz kenyeret, de le is tesz azonnal; a fegy-házör a nyikorgó vasajtót becsapja s az őrséget megkettőzteti.

„Javithatatlan, javithatatlan gonosztevők!“ — mormogja még utközben is.

Ott hever a száraz kenyér az ablak vas-rácsozatán. Könyeikkel puhítják meg az éhes rabok. Dalos madár száll az ablakra, meg-csipkedi s azután egy egész hónapig élni fog belőle.

Annak a kis madárnak oly jóízűen esik az egyszerű rabkoszt is. Van *szabadsága*, tehát *mindene* van.

A két fegyencz pedig koldusabbnak érzi ma-gát a koldusnál, szegényebbnek a szegénynél, mert a *szabadságról* nemcsak *beszélnek*, de *álmodozniok* sem szabad. *Cz. Gy.*

A diósgyőri gyárban.

Szép ünnepet ült 1848 márczius 15-ének emlékére f. hó 15-én a diósgyőri áll. elemi iskola.

Reggel 9 órakor az intézet rajztermében az összejött gyermekcsereg előtt rövid velős beszédben *Pittroff* Kálmán iskolagondnok megnyitotta az ünnepélyt.

Ezután *Novák* Sándor az iskolák főtani-tója mondott remek, szép beszédet, melyben a gyermekek értelméhez mérten vázolta a nap nagy jelentőségét. Hazafias dalok ének-lése és versek szavalása képezte az ünne-pély többi pontját, melyek mind igen szé-pen sikerültek. Az ünnepségen részt vett a tantestület valamennyi tagja. Szebenyi Jó-zsef és Vanger Vilmos tanító uraké az ér-dem, kik az ünnepségnek nemcsak tervezői, hanem megteremtői is valának. Ünnepély végén *Novák* Sándor főtanító úr a tantestü-let tagjait a gyári vendéglőbe vezette, a hol már több izben éreztetett vendégszere-tében ismét részesítette.

Farizeus erkölcsök.

A botránykrónika legújabb hősét kidobta kebeléből a szabadelvű párt. Hogy miért, azt tudja mindenki. Bizonyára nagy bünt követett el, mikor maguk a varjak vágják ki társuknak a szemeit. Morzsányi ur nem tehetett egyebet: lemondott mandátumáról. A közvélemény megbotránykozott az eseten. Konstatálta, hogy a provizio-lovag ur nem megy tisztességes számba, pálczát tört felette s azt gondoltuk, hogy ezzel az ügy be van fejezve.

Tévedtünk. A provizio-lovag meg akarja reparálni fátumát. A maga erejéből képtelen erre, mert hisz egy stréber lehet bármily erőszakos jellem is, a közmegvetés tüzes lehelletével képtelen szembeszállani. Mor-zsányi ur nemcsak erőszakos, de furfangos is. Ugyanaz, a mely fából vashidat épített, a mely a Piombó képét Rafael festményének minősítette, Bánffyt okosnak deklarálta, a mely a mostani parlamentet létrehozta. Tovább is mehetnék, de mutatványnak ez is elég.

A Morzsányi furfangja az erzsébetvárosi választókban keresi azt a paszpartut, a melylyel újból visszatérhet a fórum farizeusai közé. Azoktól kéri vissza azt a becsületet, a melyet a közvélemény megvont tőle.

De itt sem ér még véget a megreparált fátum különös históriája. Nem az a külö-ös benne, hogy az erzsébetvárosi választók a hülyeséggel határos rövidlátásukban eszközü-l adják magukat Morzsányinak. Különösebb az, hogy a szabadelvű párt, mely csak az imént füstölte ki utána a Lloyd termeit, az ország egyik legnagyobb és legelőkelőbb választó-kerületét érett gyümölcsként hagyja a Mor-zsányi ur mocsoktól ment kezei közé hullani.

E fölött az épületes jelenség fölött érdemes egy kissé gondolkozni. Miért dobták ki a pártkörből a rebach-lovag urat, ha vétke oly csekély, hogy még ellenjelöltet sem állítanak ellene egy tulnyomó részben kormánypárti választókból álló kerületben? S ha kidobták, hogyan engedhetik meg, hogy az általuk erkölcsi halálra ítélt gentleman az erzsébet-városi kormánypárti választókkal dezavualja ezt az erkölcsi boycottot?

Az ilyen logika csak az örültek agyában születhetik meg. Ezt mondja a természetes ész. Dehogy. Az az örült, a ki ezt nem találja természetesnek. A gondolatmenet nagyon egyszerű. Csak két axiómára kell azt felépítenünk. Mind a kettő mameluk-igazság.

Az egyik ez: mindnyájunkat érhet baleset. Ma Pulszky, holnap Miklós, holnapután Mor-zsányi, utánuk talán én következem. Mert belsőleg majdnem mindnyájan egyformák vagyunk. Tekintély, becsület, befolyás, fény és pompa vesz körül. De csak addig, míg baleset nem ér.

S ebből következik a másik igazság. A becsület csak látszat, a mely a külsőhöz tapad. Mindenki becsületes, a ki annak lát-

szik. Becstelen csak az, a ki *nem elég ügyes* és erőszakos, hogy ezt a látszatot másokra rá oktroyálja. Lophatsz, csalhatsz, sikkaszt-hatsz, képviselői méltóságodat és befolyásodat áruba bocsáthatod, idegen levelek közt is turkálhatsz, ezek miatt még intakt lehet a becsületed, csak legyen elég ügyesség hozzá, hogy a becsületesség külszínében jelenj meg a világ előtt. Sőt még ha ki is sül turpisságod, becsületed érintetlen marad, ha elég erőszakos és hatalmas vagy ahhoz, hogy megszólaltasd magad mellett az álközvéleményt. A belső erkölcsi érték nem tartozik a becsület lényegéhez, csak járuléka, a mely legfeljebb emberének élıhetetlensége mellett tanuskodik.

Ezen a két szociológiai igazságn épült fel a Morzsányi-affér lélektani strukturája is. Ma áldozunk a külszínnek s pálczát törünk az alávalóság fölött, holnap eszünkbe jut, hogy Damokles kardja ott lebeg mindnyájunk fölött és sietünk az erzsébetvárosi választók bornirt vakságát felhasználni arra, hogy fölülvéleményt mondassunk vele a közvéleménynek kiméletlen ítélete fölött.

És Morzsányi lesz, a mi volt: félelem és gáncs nélküli lovag. Ezt nekünk el kell hinnünk, mert hiszen szabad polgárok rehabilitálták a méltatlanul sértett férfit.

Ilyen erkölcsi alapokon épül fel a magyar társadalom. És ez a magyar társadalom tartja vállain a magyar államot.

Tapsoljatok!

Zéta.

Közigazgatási bizottság.

Folyó hó 12-én tartatott meg Borsodvármegye közigazgatási bizottságának havi ülése. Az ülésen dr. Tarnay Gyula alispán elnökölt.

Az alispáni időszi jelentés utal arra, hogy a közigazgatási ügyek rendkívül elszaporodtak.

Február hóban közel 2600 ügydarab érkezett az iktatóba, a mely ha továbbra így marad, évi 30,000 ügydarabnak fog megfelelni, a mely szám majdnem kétszer annyi, mint volt a tavalyi. Ebben azonban még nincs benne a kórházi ügyek száma, mely havonként maga körülbelül 600-at számlál.

A tanfelügyelő havi jelentésével kapcsolatban a faiskolákról tétetvén említés, constátáltatott, hogy ezek még a legtöbb községben nincsenek törvényszerű rendeltetésüknek átadva s a tanítók kezelése alá juttatva. Felhivatott tehát az alispán, hogy ez irányban intézkedését a kellő súlyllyal tegye meg. Szép példa gyanánt említett fel a saáj-ecsegi tanító, a ki nemcsak kitünő faiskolát tart fenn, hanem az ismétlő iskolában a mezőgazdasági ismereteket kiváló sikerrel tanítja. Egyetlen e nemből az egész megye területén. Az alispán a mezőgazdasági bizottság útján a gazdasági alaptól való jutalmazásra is ajánlotta, de mivel ezen tanító a földhitelintézet által kitűzött országos díjából már a múlt évben 200 frtnyi jutalomban részesült, a bizottság serkentésül és a jó példa szaporítása céljából czélszerűbbnek találta azon intézkedést, hogy a most említett után kilátásba helyezhető jutalomdíj a folyó esztendőre az összes tanítók elé tüzessék ki versenydíjjal, s azon tanítók részesíttessenek belőle, kik a mezőgazdasági ismeretek oktatását működésük körébe felveszik s abban jó sikert érnek el. Ezen jutalomdíj évenként megújítandó lesz.

Ezuttal került érdemleges tárgyalás alá Erdélyi Adolf kórházi élelmezési vállalkozónak már a múlt havi ülésben előfordult ügye, arra vonatkozólag, hogy élelmezési szerződése minden pályázat kizárásával 6 évre meghosszabbíttassék és tekintettel az élelmi szerek árának emelkedésére 6%-tel emeltessék az évi ellátásért fizetendő összeg. Többek hozzászólalása és a kórházi bizottság véleményes jelentése alapján megállapodott a bizottság abban, hogy az említett

értelemben Erdélyi Adolfal a szerződés 6 évre meghosszabbíttassék azon kikötés mellett azonban, hogy ha ezen 6 esztendő alatt az új közkórház felépülne, mihelyt ez hivatásának átadatik, azonnal megszűnik a szerződés. Tartozik továbbá a vállalkozó a járványkórházat is ugyanazon feltételek alatt élelmezni s arra ott külön berendezkedni. E mellett természetesen elfogadtatott Erdélyinek azon vizsont ajánlata, hogy a kórházi épületekben körülbelül 3300 frtnak megfelelő — a mellékelt tervekben részletezett — átalakítási munkálatokat foganatosítani fogja, a melyek között különösen megemlítendő a konyhának és egy kamarának átalakítása egy szülészeti osztály céljaira, mely eddigelé hiányzott a kórház berendezéséből. Megemlítetik, hogy a kérdéses 6%-os emelés a kórházra nézve évenként 785 frt költség-többletet jelent, de ez kiegyenlítettetik az átalakítási munkálatokra a vállalkozó által fordított összeggel. Fődolog azonban ezen szerződés megújításában az, hogy általános elismerés szerint Erdélyi az élelmezést oly kifogástalanul teljesíti, aminőre elődei közt megközelítő példa sem volt. Mivelhogy azonban a kórház épületeinek tulajdonosa Miskolcz városa, mielőtt ezen megállapodások a belügyminiszteriumhoz jóváhagyás végett felterjesztetnek, megkérdeztetik a város, hogy a tervezett átalakításokba belenyugszik-e?

A miskolczi villamos vasut vágányainak a déli oldal járdái mellett tervezett elhelyezése ellen Lichtenstein József, Dapsy Sándor és társaik által beadott felebbezés a felebbezők kérelmének figyelembe vételével s érdekeiknek méltatásával intéztetett el akként, hogy az iratokat felterjeszti a bizottság a kereskedelmi miniszteriumhoz ama kérelem mellett, hogy rendeljen el a miniszter új közigazgatási bejárást, a melynél aztán szakértők és érdekeltek még egyszer meghallgattatnának az ominózsá vált vágányelhelyezési ügyben. Abban a véleményben volt ugyanis a bizottság legtöbb tagja, hogy bár az első közigazgatási bejárásnál ezen kérdés kellően tárgyalatott is, mégsem fordítottak akkor arra oly nagy figyelmet (lévén akkor az ügy még a meszse jövő dolga), mint fordítanak most, midőn már a kivitellel állunk szemben és a melynél súlyos aggodalmak merülnek fel. Miskolcz speciális viszonyai között egyáltalán nem is látszik feleslegesnek ez újabb tárgyalás, mert úgy dőlhet el a sor, hogy a kereskedésekkel rakott városrészekben csakugyan czélszerű lesz a vágányt az utca közepén vezetni, s ez által a kérelmezők érdekeit is kielégíteni, egyéb helyeken pedig jó lesz az úttest szélére is elhelyezni. Maga a város polgármestere több szakértőt kérdezett meg ezen ügyben s az egyik úgy nyilatkozott, hogy jobb a vágányt az út közepén vinni, a másik, hogy jobb a széleken. Tehát eltérők a vélemények. Mindenesetre üdvös e kérdések tüzetes megvitatása, reánk miskolcziakra csak annyiban aggodalmas, hogy ha a miniszter helyet ad ezen felterjesztésnek és nem tekinti bevégezett dolognak a vágányok elhelyezésére nézve az eddigi megállapodásokat, úgy a villamos vasut létesítése egy évi halasztást szenvedhet. Különben a közig. bizottság kijelentette, hogy sem ő, sem Miskolcz város képviselő testülete e kérdésben való határozásra nem illetékes. A miniszterhez való felterjesztés tehát csak mint kérelem szerepelhet s nem felebbezésnek folyománya.

Diós-Győrben önálló anyakönyvi állás rendszeresítését kéri a bizottság 500 frt fizetés megállapítása mellett, ellenkezőleg az anyakönyvi felügyelő véleményével, aki csak egy segédjegyzőt akar e teendőkre alkalmaztatni. Ama saájtságos tünetnek egyik okául, hogy t. i. Diós-Győr közigazgatása példátlan rossz, ellenben anyakönyvvezetése a legjobb, azt tartja ugyanis a bizottság, hogy a jegyző tisztán anyakönyvvezetőnek tekintí magát s egyéb dologgal alig foglalkozik.

A közutakról a főmérnöki jelentés úgy emlékezik meg, mint a melyek ez év tavaszán száználmas állapotba jutottak. A szokatlan gyenge tél és a korán megeredt tavaszi esőzések okozták ezt. Alantasabb helyeken az utak szősoros értelmében elmerültek. Lipovniczky Gyula megyei bizottsági tag is ilyen értelmű panaszos levelet nyújtott be. A bizottság ezekhez képest intézkedett, hogy az utalapot megtakarításából már e tavaszra kellő fedanyagot hordjanak a megrongált utak kijavítására. Egyben intézkedett az iránt is, utasítván a főmérnököt ez iránti javaslatának előterjesztésére, hogy a kőalapot nélkülröző utrészkek kellő egymásutánban alappal elláttassanak, felemeltessenek és kiépíttessenek, mert csak így lehet remélni, hogy utaink állandóan jók lesznek, különben minden tavasz hasonló kalamitásokat hoz.

Még egy nevezetes gazdasági kérdésben hozott határozatot a bizottság az alispán előterjesztésére. Ez a kopár területek befásításának kérdése. Két módon is lehet foganatosítani ezt, u. m. az erdőtvény és a mezőgazdasági törvény alapján. Az előbbi czélszerűbb, mert az ügy előre vitelére a kir. erdőfelügyelőség van már a törvény által mintegy kiküldve s tényleg Hevesmegyében ily alapon folyik már pár év óta és pedig nagy sikerrel. A mi különben Hajós Gyula erdőfelügyelőnek is, sőt majdnem egyedül neki az érdeme, aki azt kezdeményezte és buzgósággal végre is hajtja. Vármegyénkben most mindenekelőtt egy bizottság küldetik ki, mely a befásítandó kopár területeket összeírja s aztán a mondott alapon nálunk is mielőbb megkezdendők lesznek a kérdéses munkálatok, ami különösen a vármegye felső részeiben előre meg nem határozható nagy gazdasági hasznot fog eredményezni.

A pénzügyigazgató előterjesztései között ezuttal volt olyan, mely még sohasem fordult meg a bizottság előtt. Ez műnyelven: a „ráutalás” kérdése. Olyan esetekben ugyanis, midőn a fogyasztási adókat valamely községben sem bérlő nem veszi ki, sem a községgel a kincstár a bérletre nézve meg nem egyezhet, joga van a kincstárnak a bérletet a községre ráutalni, vagyis kényszeríteni azt, hogy a beszerzett adatok alapján megállapított bérösszegért azt kivegye. Ilyen esete volt most S.-Petri és K.-Tálya községnek. A bizottság azonban nem fogadta el a pénzügyigazgató előterjesztését, a melyben az általa első fokulag megállapított összegek elfogadását kérte, hanem újabb bizonyítási eljárást rendelt tanuk kihallgatásával, különösen annak megállapítása végett, hogy mennyi pálinka fogyott el 30 foknyi szesz tartalma alól és felül. Ennek konstatalása ugyanis nagy különbséget hozhat ki, amennyiben 30 fokon alól 4 frt 50 krt, 30 fokon felül pedig 7 frt 50 krt tesz ki az illeték s az csaknem evidens dolog, hogy pláne községekben 30 fokon alól pálinkát fogyasztanak a legtöbbet.

Halálos építkezés.

Monumentális építkezéseknél úgy látszik, épp olyan szükséges az embervér, mint a malter. És néha szoros összefüggésben áll a malter az embervérrel, amennyiben, ha „sovány” a malter, akkor bőség szokott lenni a kiömlött vérben . . .

Az ev. ref. főgymnázium új épületénél, hétfőn délután fél kettőkor, *vérrel* építettek. Szájáról-szájra ment a hír, hogy az új gymnázium építkezésénél nagy szerencsétlenség történt.

A hír, — fájdalom — igaznak bizonyult. Történt szerencsétlenség, még pedig igen nagy, emberek, derék, szorgalmas, munkás emberek, családapák halálával.

Hogy miként, hogyan történt a szerencsétlenség, azt majd a vizsgálat fogja kideríteni, annyit azonban körülbelül meg lehet már most állapítani, hogy a főbűnös, —

H I R E K.

oh, jóságos teremtő, — nem más, mint az időjárás, a sok csapadék és a rossz homok, az a gonosz homok . . . Mindezek együttvéve okozták azt, hogy egy állvány, több rendbeli pillérek, egy közfal és több efféle ugy összeomlott, mint egy kártyavár.

Nem léha tréfaképen írjuk mi ezeket; az ilyesmihez most nem alkalmas az idő. Hanem írjuk azért, mert az ilyen fajta szerencsétlenségeknél, mint aminő hétfőn történt a ref. gimnázium építkezésénél, rendes szokás szerint nincs gazdája a katasztróának, nincs aki feleljen érte.

Az építkezést *Staud*, egri építész vezette. Hire jár különben, hogy *Staud* nem oklevéles építész, de a hír hitelességét nem állapíthattuk meg és így csak, mint verziót regisztráljuk. A tulajdonképeni építkezést egy *Pavlik* Ágoston nevű pallér intézte. Ez le van tartóztatva.

Nem tudjuk, vajjon létezik-e valamely írott szabály arra, hogy nagyobb építkezésnél kötőszerek legyenek készletben? Mert úgy látszik, hogy építkezéseknél nemcsak építési szerszámokra, hanem orvosi kötőszerekre is szükség van.

Nagyon érzékenyen nyilvánult a hétfői szerencsétlenségnél egy *mentő-egyesület* hiánya.

A katasztrófa színhelyére, mint első dr. *Szánthó* Bertalan és közvetlen utána dr. *Lang* Bódog érkezett. Az előbbi igen erélyes és nem eléggé méltányolható intézkedéseket tett. A sérült munkások kimentése a romok alól és elszállítása a kórházba elég gyorsan ment. Mikor a városi orvosok jöttek, akkor már sérült nem volt a szerencsétlenség helyszínén.

Mikor a szerencsétlenség megtörtént, a szegény munkásnép az állványokról rémulten szerte futott. Asszonyok, gyerekek szivfacsaró sirása hangzott mindenfelől. Közben a szerencsétlen sebesültek kinos nyögése hallatszott.

Ilyen volt a külső kép, melynek látására se-regestől tódult a város népe minden oldalról. Majd megérkeztek a tűzoltók, kikhez később egy század katonaság csatlakozott és ezek aztán hozzáálltak a romok eltakarításához, mert félt volt, hogy a romhalmaz alatt még vannak emberek. Ezen aggály azonban, hála a gondviselésnek alaptalannak bizonyult és a két halotton és hat sebesültön kívül a szerencsétlenségnek több áldozata nem volt.

Oh, de ez is sok, iszonyuan, rémségesen sok és tengernyi fájdalomnak, szenvedésnek volt okozója . . .

Az áldozatok nevei a következők: meghaltak: *Linger* József 21 éves kőműves-segéd, *Hatvani* Károly 32 éves napszámos. Ezek a szerencsétlenek teljesen össze voltak zúzva.

A sérültek nevei a következők: *Hodi* Lajos, siket-néma munkás. *Konecsni* Péterné, 30 éves napszámosné, 6 gyermek anyja.

B. Ivánkó Mari, 36 éves napszámosné. *Krompecher* János, 25 éves kőműves. *Zboray* János 21 éves kőműves.

Mestyán János, 19 éves kőműves-segéd. A kórházi orvosok állítása szerint a sérültek felépülnek, az egy *Hodi* Lajos kivételével, akinek sérülései oly súlyos természetűek, hogy felgyógyulásához alig van remény.

A hatóság részéről a vész színhelyén *Horváth* Károly alkaptány intézkedett, *Tako*, *Farkas* és *Fejes* rendőrbiztosok segédlete mellett. Később megérkezett *Lukács* Béla főkapitány is. A törvényszék részéről megjelent *Butyovszky* Gusztáv központi vizsgálóbíró. Jelen voltak továbbá *Déván* Ottó kir. ügyész, *Raisz* és *Horváth* kir. főmérnökök. *Adler* és *Kobek* városi mérnökök. Ott láttuk továbbá *Bizony* Ákost, *Mikuleczky* Istvánt és *Kozma* Eleket, kik alaposan tájékoztatták magukat a szerencsétlenség körülményeiről és az egész épületet tüzetesen megsejlelték.

A vállalkozó *Staud* János és fia cég képviseltetésével *Kozma* Elek ügyvédet bizta meg.

— **Soroznak katonának.** Borsodvármegyében az ideai fősorozás márczius 22-én veszi kezdetét és április 22-ig tart. A sorozás határidejét dr. *Tarnay* Gyula alispán a hadkiegészítési parancsnokságokkal egyetértve a következőképen állapította meg:

Miskolc városában: márczius 22—24-ig. A bizottság polgári elnöke: dr. *Tarnay* Gyula alispán; orvos: dr. *Menner* Adolf megyei főorvos. Hadkötelesek száma: 434.

A miskolczi járásban: márczius 26, 27, 29. A bizottság elnöke: dr. *Tarnay* Gyula Orvos; dr. *Menner* Adolf. Hadkötelesek száma: 662.

A mező-csáthi járásban: márczius 31. április 1—2-ig. Elnök: *Melzer* Gyula földbirtokos; orvos: dr. *Menner* Adolf. Hadkötelesek száma: 626.

A saji-szentpéteri járásban: április 5—7-ig. Elnök: *Bárczay* László földbirtokos; orvos: dr. *Rosenfeld* József járásorvos. A hadkötelesek száma: 358.

A ózdi járásban: április 9, 10, 12-én. Elnök: *Szabó* Béla urad. tisztartó. Orvos: dr. *Uthy* István járásorvos. A hadkötelesek száma: 367.

A szendrői járásban: április 14, 21, 22-én. Edelényben. Elnök: *Szathmáry* Király Pál földbirtokos. Orvos: dr. *Vinkler* Bertalan járás-orvos. A hadkötelesek száma: 712.

A mező-kövesdi járásban: április 8—14-ig. Elnök: dr. *Tarnay* Gyula alispán. Orvos: dr. *Menner* Adolf megyei főorvos. A hadkötelesek száma: 1092.

— **Halálozás.** *Strzélány* János magy. kir. nyug. honvédörnagyt lesújtó csapás és gyász érte. Szeretett neje, szül. *Hütter* Zsuzsanna e hó 15-én jobblétre szenderült. Elhunytáról a mélyen lesújtott férj a következő gyászjelentést adta: *Strzélány* János m. kir. nyug. honvéd őrnagy úgy a maga, mint a rokonok nevében fájdalomtól megtört szível tudatja szeretett nejeinek s több jótékony nőegylet alapító és pártoló tagja s a borsodmegyei nőegylet pénztárnoknője *Strzélány* Jánosné szül. *Hütter* Zsuzsanna f. hó 15-én délelőtt fél 11 órakor, hosszas szenvedés után, munkás élete 65-ik, boldog házassága 21-ik évében történt gyászos elhunytát. A megboldogult földi maradványai f. hó 17-én d. u. fél 4 órakor fognak *Szemere* utca 8. gyásházából az ág. hitv. ev. egyház szertartása szerint a *Csabai*-kapuban levő sírkertben örök nyugalomra tételni. Miskolc, 1897. márcz. hó 15-én. Áldás és béke hamvaira!

— **Halálozások.** *Barkassy* József állami állatorvos, Miskolc város volt állatorvosa e hó 14-én hosszas szenvedés után Miskolc-on elhunyt. Temetése márczius 15-én nagy részvét mellett ment végbe. — *Özv. Vojtkó* Arnoldné, szül. *Lányi* Augusztina urnő élete 55-ik évében hirtelen elhunyt. Temetése tegnap délután ment végbe. — *Kormos* András gazda polgártársunk szelid lelkű neje szül. *Csorba* Borbála e hó 13-án hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. Temetésén — mely e hó 15-én ment végbe — nagyszámu résztvevő közönség volt jelen. Nyugodjék békében!

— **Halálozás.** *Révai* Adolf, izr. hitközségi tanítót súlyos csapás érte. Neje, ki oklevéles tanítónő volt, kedden hajnalban szívszélhűdés folytán hirtelen meghalt. Az elhunyt 28 éves, viruló szépségű, finom lelkületű és nagy műveltséggel bíró nő volt. A leányiskolánál alkalmazott *özv. Krausz* Lipótné urnő leányát veszíti benne. Fájdalma megmérhetetlen, mert a korán elhunyt fiatal asszony ritka szívbeli és lelki tulajdonokkal ékeskedett és mert a viszony anyja és egyetlen leánya között páratlanul benső és gyöngéd volt. Az Úr vigasztalja meg a teljesen megtört anyát és a bánatos férjet!

— **Segélyt a szerencsétleneknek!** A miskolczi ev. ref. főgimnázium épületénél szerencsétlenül járt munkások és azok családjai iránt városunkban nagy részvét nyilván-

nul. Hisszük, hogy ez a részvét segélyben és áldozatkészségben is kifejezést nyer. A jótékony adakozók sorát *Jenei* Soma telefon-tulajdonos nyitotta meg, ki a szerencsétlenség részére 3 frtot adott át szerkesztőségünknek. Reméljük, hogy ezt a nemes példát követni fogják. Lapunk szerkesztősége elfogadja és közvetíti az adományokat.

— **Zene-estély.** A Jószerencse dal- és önképzőkör f. évi márczius hó 20-án a diósgyőri gyártelepi munkások éttermében *dal- és önképzőköri estélyt* rendez. Műsor: 1. Magyar vigjátéknyitány. *Kehler* B. Előadja a gyári zenekar. 2. Népdalegyveleg. *Méder* M. Előadja a dalkör. 3. Részletek az elektrotechnikai tudomány köréből. *Irta* és felolvassa *Loborik* Ferencz ur. 4. A holdhoz. Tréfás szerenád. Előadják *Oláh* M., *Mikó* J. és *Róth* M. urak. 5. Éji varázs. *Storechtól*. Előadja a dalkör. 6. Az obsitos. *Garaytól*. Szavalja *Jablonka* Géza ur. 7. Hegedűszóló. Előadja *Reiter* József ur. 8. Népdalegyveleg. *Eneklí* Róth M. ur zongorakiséret mellett. 9. Az ideges ember. (Monolog). Előadja *Brümich* János ur. 10. Tréfás zenekar. Előadja a Jószerencse dalkör saját zenekara. 11. Családi örömeik. Előadja a gyári zenekar. 12. A bajusz. *Arany* J. Szavalja *Roszevák* József ur. 13. *Azra*. *Rubinsteintől*. *Eneklí* Róth M. ur zongorakiséret mellett. 14. Legényélet. Előadja *Regdon* Imre ur. 15. Népdalok. *Eneklí* *Jablonka* Ilona kisasszony. 16. Az együgyű paraszt. Szavalja *Lukács* József ur. 17. Kivonat az „Ingyenélők” cz. népszínműből. Előadják a csengő érczhang dalárda tagjai: *Zina* F., *Regdon* L., *Reismann* S., *Klein* R., *Kollár* J. és *Kabella* L. urak. 18. A zsidó honvéd. (Monolog). Előadja *Gazsó* József ur. 19. Magyar népdalegyveleg. *Odeontól*. Előadja a gyári zenekar. Az előadás kezdete este 8 órakor, vége éjjel után 1 órakor. A jegyek ára előre váltva 20 kr., este az előadás előtt 1 korona. Jegyek előre válthatók. *Bar-tók* *Ferencz* pénztárnok urnál a könyvtár helyiségében, az új-diósgyőri két fodrász-üzletben és *Pfenning* József vendéglős urnál.

— **Ingyen** és bérmentve küldünk diszes mintakártyákat (dívatképpel) kész férfi- és fiu ruhákból. A tavaszi idényre, óriási választékban érkeztek meg valódi magyar és angol szövetek, melyeket izléses szabás szerint olcsó áron mérték után készítünk. Szövetmintákat nagy darabban is küldünk *Szántó* *Mór* és *Társai*.

— **Helyreigazítás.** Lapunk egyik számában a diósgyőri ipartestület zászlószentelési ünnepélyén a felülírt névsorában a miskolczi ipartestület 3 frt felülírtetéssel van tévesen kimutatva, holott tényleg 5 frtot fizetett.

— **Hirdetmény.** A kézbesíthetetlen és fölös szállítmányok a vasuti üzletszabályzat 70. §-a értelmében nyilvános árverezés útján d.-e. 9 órakor a miskolczi gömőri állomás teheráru raktárában e hó 23-án kerülnek eladásra, melyhez a t. cz. közönséget ezenel meghívja a vasuti igazgatóság.

— **A Borsodi kerékpár-egylet.** f. hó 12-én tartotta *Kriszanoszky* József elnöklete alatt első évi közgyűlését, a titkár alapos és részletes beszámolójáról kitűnik, hogy az egyleti tagok száma a téli holt idény alatt megcsappant, a mi csakis arra következtet, hogy városunkban az ugynevezett „klubélet” nem fejlődött még a kellő fokig. Azonban hisszük és reméljük, hogy a közelgő sasonban városunk közönsége is fel fogja karolni ezen nemes és világot hódító sportot és így az egyleti viszonyok is kedvezőbbé alakulnak. Az egylet hivatalos helyisége a „Pestváros”-szálloda, hol minden szerdán este társas összejövetelek lesznek. Egyleti tagsági díj 12 korona évente, a tavasz és nyár folyamán több versenyt és ünnepélyt szándékozik az egylet rendezni; azonkívül vasárnaponként társas kirándulást a mi kétségkívül igen kellemes intézmény. Lépünk tehát minél tömegesebben a borsodi kerékpár-egyletbe!

— A helybeli telefon-hálózat bérlőinek jegyzékébe legújabbán *Groák Herman* és *Társ*a fűszer nagykereskedő czég vétetett föl.

Harcztéri tudósítás.

Athén, márcz. 16.

Megérkeztem végre Athénbe. A legelső postavonattal siettem ezt a táviratot elküldeni.

Nem hiába mondják, hogy messziről jött hírek hazugok, én is azt tapasztalom.

Az egész krétai háboru — mese.

Először is azért, mert nincsen Kréta-sziget a világon. Vagy ha volt, a kláberek és egyéb játékok, meg a korcsmárosok már régen fölémészttették.

De majd csak eiülről kezdem.

Budapesten megtudtam, hogy Kréta keleten van, tehát a keleti pályaudvaron szálltam a vonatra. Elaludtam. Amikor fölbredek a kalauzok azt kiáltják:

— Végállomás!

Kiszálltam és a legelső vasutitól megkérdeztem, merre van Kréta-sziget.

— Látja azt a jegenyesort?

— Látom.

— Az délnek visz, tartson egyenesen abban az irányban.

Megindultam, csakugyan délnek vitt, mert mire valami piszkos faluba értem, éppen ebédre harangoztak.

Kocsit fogadtam és elvittem magamat a vasutra, amelyen nagyon soká utaztam. Egyszerre csak megláttam a tengerpartot.

— Hol vagyunk? — kérdezem a kalauzt.

— Görögország sziklás partvidékén.

— Brávó!

Athénbe érkeztem. Már első nap oly kellemesen mulattam, hogy naplomba a következő mondást írtam:

— Mindenütt jó, de legjobb Athén.

Volt egy kalandom is, amelyet megírok, persze, diszkreczió mellett, nem szeretném kompromittálni az illető úrhölgyet.

Lakik itt Athénben egy igen tekintélyes uri ember.

Menelaosznak hívják; kopasz városi tanácsos.

A város körül csak egyetlen érdeme van, az, hogy felesége a leggyönyörűbb asszony Pireuszról Thesszáliáig. Ez pedig nagy szó, mert hisz mindenkinek kis újjában van az, hogy Pireusz sokkal messzebb van Tesszáliától, mint Makó Jeruzsálemtől.

Szép Heléna a neve, a kiért rajongott az egész város. Meglátni és megszeretni őt egy pillanat műve volt.

Kérdőzködtem utána, de csak mende-monda hallatszott. Beszéltek ugyan egy Páris nevezetű fiatal francia borügynökről, akivel állítólag megszökött, de én nem hittem el. Sziklaszilárdan állt az erény alapzatán, mint a ledölt szobor.

Tegnap történt. Házi bált adott és én is

hivatalos voltam hozzá. Az erkélyen egyedül maradtam vele. A hold ezüstös fátlyolt vont szöke hajára. A sziporkázó csillogok szerelemtől reszkettek.

— Szeretlek Szép Heléna — suttogtam.

— Dettó — mondotta ő görögül.

— Szökjünk meg.

— Alfa — felelte ő pirulva.

— Tehát beleegyezel? Édes!

— Beta — suttogva lágyan és vállamra hajtotta szöke fejét.

— Hol találkozunk?

— Delta — szökt ő.

Megértettem, a tengeröblöt jelölte ki randevunak.

— És hová megyünk?

— Czitere.

— Mikor?

— Gamma.

— Igen, holnap este várlak édes Helénám. Pá!

Megtudtam, hogy az, amit az európai földrajzi könyvek Kréta-szigetnek neveznek, nem létezik, hanem Czitere-sziget, az van.

Talán ott dul a háboru? Ki tudja? Holnap utazom oda és akkor mindenről tudósítom szeretett lapomat.

Sziporka.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

Dr. Kontz Miklós.

Lapszerkesztő és kiadó:

Ruttkay Menyhért.

Főmunkatárs:

Huberth János.

Princz Menyhért

kárpitos és díszítő

Miskolcz, Széchenyi-utca 108. sz.

Megay czukrászatával szemben.

Ajánlja magát a n. é. közönségnek mindennemű kárpitos-munkák és díszítések

elkészítésére a legnagyobb igényeknek megfelelően.

Elvállal továbbá minden e szakmába vágó

j a v í t á s o k a t,

melyeket a leggyorsabban, pontosan és olcsón

elkészít.

Kívánatra mintákkal, valamint költségjegyzékkel

szívesen szolgál.

Vidéken készítenő munkák szintén elfogadtnak.

Kiváló tisztelettel

Princz Menyhért

kárpitos és díszítő.

Megvételre

keresek

a miskolcz—csabai határban

közel a városhoz

3—4 hold jó minőségű

(vizmentes)

szántó- vagy hegyi földet.

Czim e lap kiadóhivatalában.

Bérbeadó.

Zsolczai kapu 12. sz.

a. ház, több rendbeli lakás

és egy régi, jó hirnévnek ör-

vendő **szatócs-üzlet**

szivar- és dohányelárusítási

engedélylyel egybekötve, el-

költözés miatt azonnal bérbe-

adandó.

Bővebb felvilágosítás nyer-

hető a tulajdonosnál ugyanott.

Eladó.

Egy lakóház

6 lakás és egy üzlethelyiséggel

szabad kézből eladó.

Értekezhetni:

Gero-utca 21. sz. a.

a tulajdonossal.

Megrendelhető:

1. „Magyar kincs“ burgonya m.-m.	3.20
1 kl.	— .04
2. 3—4 éves alma-, körte-, kajszin-
és szilvaoltványok drbként . . .	— .25
3. 2 éves alma-, körte birs-alanyok
100-ként 1.50—	2.—
4. 2 éves eper-csemete, ezre 5 frt;
100-a	— .60
5. 120 drb. 5—6 éves magas derekú,
koronás eperfa drbként	.18

Megrendeléseket elfogad:

Mészáros Bálint,
Sajó-ecsegi fajsoklakezelő tanító.

Van szerencsém a t. építész és építető urak szives figyelmét felhívni készletemben levő többféle nagyságu és formájú

takaréktűzhelyekre.

Ugyszintén nagyobb mennyiségű

kox-kályhákat tartok készletben

épületek kiszáritására, melyeket darabonként napi 25 kr. díj mellett kölcsön adok.

Kiváló tisztelettel

Szlavkovszky Imre, lakatos mester.

Maradékok minden elfogadható árban.

Teljes üzletbeszűntetés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség szives tudomására adni, hogy **Széchenyi-utca 96. sz. alatti fióküzletemet végleg felhagyom**, miért is az ott levő összes árukat a következő leszállított áron kiárusítom,
u. m.: **100 ctm. széles gyapjukelme ezelőtt 65 kr, most 45 kr,**
120 „ „ kamgarn tiszta gyapju ezel. 1 frt 20 kr, most 60 kr,
fekete és minden divatszínben. **120 ctm. mintázott szines divatkelme ezelőtt 1 frt 40 kr, most 1 frt.** — **Voilok méterenként 15 krtól kezdve 25 kr.-ig. Francia Voil de lain ezelőtt 85 kr, most 50—55 kr. — Mintázott atlas satenek ezelőtt 50 kr, most 30 kr.**

1 vég pamutvászon	ezelőtt 5 frt, most 4 frt.	1 vég kitűnő Chiffon	ezelőtt 9 frt, most 6 frt — kr.
1 „ czérna „ 33 rőf	6 „ „ 4 „ 50 kr.	1 „ „ Kanavász	6 „ „ 3 „ 80 „
1 „ „ „	7 „ „ 5 „ — „	1 „ „ „	7 „ „ 5 „ — „
1 „ kitűnő creász	9 „ „ 6 „ — „	1 „ „ czérna	8 „ „ 6 „ 50 „
	stb. stb.		

A midőn a nagyérdemű közönség szives figyelmét ezen igazán kedvező alkalmu bevásárlásra fölhívni bátorkodom
maradok kiváló tisztelettel

Rosenberg Gyula.

Maradékok minden elfogadható árban.

Telefon.

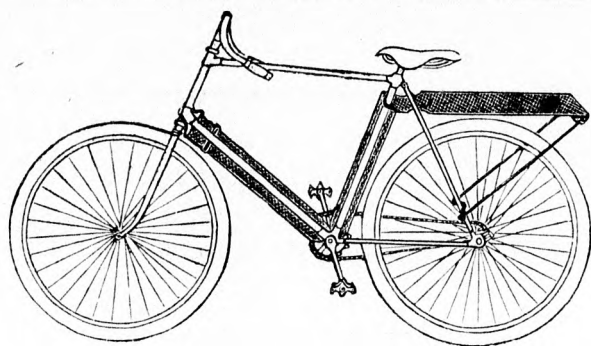
Mechanikai kerékpárjavító műhely.

Telefon.

Kerékpáriskola zárt, fedett, fűthető.

Mégjöttek!

a 97-es uj

Kerékpárok,

nagyszerű ujitásokkal

Magyar-, Német- és Angolország elsőrangú gyártmányai, melyek gyári árban, kényelmes lefizetésre is vásárolhatók.

Folyó márczius hó 10-én egy zárt, fedett, fűthető és minden kényelemmel berendezett

kerékpáriskolát

nyitunk meg, melyre a t. sportkedvelő hölgyek és urak figyelmét ezennel felhívjuk. Tanulni szándékozók sziveskedjenek üzletünkben Széchenyi-utca 18. sz. jelentkezni, a hol állandó kerékpár-kiállítást is tartunk, mely mindenki által szabadon megtekinthető.

Schweitzer Testvérek.

Telefon.

Mechanikai kerékpárjavító műhely.

Telefon.

Kerékpáriskola zárt, fedett, fűthető.

Eladó szőlővesszők.

Riparia portalis sima

I. osztályu 30.000, ezre 12 frt

II. és III. vegyes 70.000, ezre 4 frt.

Portalisba ojtott:

Rizling 2500, ezre 100 frt

Chaselas 1500, ezre 100 frt.

Agnelli-féle

„Magyar kincs“ burgonya

mm.-ként 3 frtért szintén

kapható

Gröber Józsefnél

Miskolczon, Nagy-Hunyad-utca 21. sz.

WEIDENFELD MIKSA

cipőraktára Miskolczon,

Széchenyi-utca 35. a »Háromrózsa« szállodával szemben.

Ritka alkalom!

Tisztelettel értesitem a helybeli és vidéki n. é. közönséget, hogy **évtizedek óta fennálló**

nagy lábbeliraktáramat

a beálló tavaszi idény alkalmával megérkezett izléses ártímmal gazdagon felszereltem, ugyannyira, hogy **üzletemben mindenféle**

férfi- és fiu-, női és gyermekecipők és csizmák, valamint mindenféle **alkalmi, lakk-, szines- és lasztinczipők** a legkényesebb igényeknek is megfelelően, pontos kiszolgálattal mellett

bámulatos olcsó áron adatnak el.

Vidéki megrendelések **árendedménnyel és franco** gyorsan és pontosan teljesítetnek.

Tisztelettel

WEIDENFELD MIKSA

lábbelikereskedő

Miskolcz, Széchenyi-u. a Seper-szállóval szemben, a forgóhid közelében.

